

Dünyayı ahirete tercih asrı ve Risâle-i Nurlar

İbrâhim Sûresi üçüncü âyetinde herhangi bir topluluğun adı zikredilmeksizin genel kapsam içinde şöyle buyruluyor: “Onlarki dünya hayatını ahirete tercih ederler de (insanları) Allah yolundan çevirip onun eğilimini (onu eğip bükme, eğri ve çelişkili görmeyi, göstermeyi) isterler. İşte onlar derin bir sapıklık içindedirler.”

Hâlık-ı Kerîm’in bu âyetle; yaşadığı dönem ya da bölge ne olursa olsun bütün insanları uyararak “Dünyayı ahirete tercih etmemek gerektiğini” vurguluyor.

Kur’ân’ın hak kelâm olduğuna inanan her insan kendi iman ve takva seviyesine göre bu İlâhî uyarı karşısında olumlu bir tavır alıyor ve alması gerekiyor.

Şu kadar var ki sosyal yapı, iklim şartları, kültürel arkaplan bakımından nasıl coğrafi bölgeler arasında farklılıklar varsa; karşılaşılan fitneler, iftiralar, otoritelerin durumları ve imtihanî vesileler bakımından da zaman dilimleri arasında da farklılıklar vardır. En açık örnek olarak Asr-ı Saadetle, Hülagu fitnesinin ortalığı kasıp kavurduğu zaman dilimi aynî olabilir mi? Hülagu o asrın deccalı olarak nasıl öyle bir hava estirdi ise, ahir zaman deccalı da ondan daha beterini estirecek demektir. Bir akl-ı selim için bunları normal kabul etmek mümkün mü?

Ya da toplumun birlik ve dirlik içinde bulunduğu Hz. Ömer dönemi ile yeni Müslüman olup, İslâmı yeterince içselleştirememiş kitlelerin bazı sözlerle tahrik edilip ortamı toz dumana kattığı Hz. Osman dönemi aynı kabul edilebilir mi? Kuşkusuz ki hayır, ama Kur’ân-ı Kerîm mesajını bütün kitlelere ve bütün fertlere verdiği için her dönem insanı kendine has olan temel dersini Kur’ân’dan almalı ve imkânlar nispetinde, mukteza’i hale mutabık yorumlayıp uymalıdır. Çünkü “La yükellifullahü nefsen illa vüs aha” ile ahir “kimseye götüremeyeceği yük yüklenmemiştir.” (Bakara 286) buyrulmaktadır.

Elbette dâvâsının adamı olmayan bedelini ağır veya hafif ödeyip, neticesine katlanacaktır, âlem-i İslâmın bugünkü hali gibi.

Asr-ı Saadetle başlayıp kıyamete kadar devam edecek olan son ve tek din olan İslâmın, her asrı teşvik ve tatmin edecek kural ve kaideleri vardır. Bunlardan biri de, marjinalleşen İslâmı, yeniden mücedditlerle, tecdit ederek orijinalleştirip aslına irca ile İslâm toplumlarının istikametle yoluna devam etmeleridir. Mesele, bu zincirin halkalarının koparılmamasıdır.

Demek İslâm tarihinin bütün zaman birimlerinin kendine has hususiyetleri ve şartları olacaktır, fakat demokrasilerde çareler tükenmezse İslâmiyette hiç tükenmez. Bâdireler aşılacak için vardır ve onların aşılması için bizzat Hz. Peygamber’in (asm) şefkatli ve hikmetli beyanlarıyla bunların aşılması lâzım ve bunlar içinde ahir zamanın çok önemli ve

farklı bir durumunun olduğunun bilinmesi gerekir.

Bizzat Efendimizin (asm) ifadesiyle “Âhırzamanda İslâmı yaşamak avucunda ateş korunu tutmak gibidir” (Tirmizi, “Fiten”, 73) Bu müşkül işi yapan bahtiyarlara da, yüz şehit müjdesi vardır. (Müsned’i Firdevsi, 4:19198, Kenzul ummal, 4:1:10100 vb)

Zorluklar ne olursa olsun, kullar samimî bir tazarruda bulunur, fiilî, kavli duâları da yaparsa, Rabb-i Rahimimiz onları rahmetiyle sarıp sarmalayıp nusretini yar, her iki cihanda payidar edecektir. İşte bu rahmet ve merhamet vesilelerinden en önemlisi bu asırda Risale-i Nur’dur ve onun için Kur’ân-ı azimüşşanın onlara işaret ve beşaretleri vakidir.

Bu asrın dehşeti ve çetinliği içinde “reddi uluhiyeti” esas alan “Deccâliyet” insanlığı, “İpdal-i Şer’i” esas olan “Süfyaniyet” İslâm âlemini bir ahtapot gibi kuşatmıştır, Allah’ın lütuf ve ihsanının tezâhürü olarak Risale-i Nur, Kur’ân’ın manevî ok ve silâhlarıyla her iki cereyanı can evinden vurmuş ve Kur’ân’a tabi olanlara hayat bahşetmiştir. İşte Bediüzzaman’ın teşvikiyle 1950’de merhum Menderes’in Demokratları teşvik edip Ezan-ı Muhammediyeyi (asm) aslına döndürme hadisesi de, bunlardan biridir ve ondan sonraki bilumum gelişmeleri iz’ânınıza havale ederiz.

Ahir zaman fitnesi tek yönlü bir fitne olmayıp her alanı kuşatan bir karaktere sahiptir. Bu fitne daha öncede pozitivizm ve naturalizm gibi cereyanları imana karşı kullanmış. Üstad da, ta o zaman onların bellerini; Mu’cizat-ı Kur’âniye, Tabiat Risalesi ve Haşır Risalesi gibi tahkiki iman dersleriyle kırmıştır. Yine aklıma takılıyor başka yok muydu? Evet Bediüzzaman ve Nur Talebelerinden başka onlarla mücadele eden bilhassa o dönemde (1920-1950) yoktu, isterse arayıp bulup beni irşad etsinler.

Bundan dolaydır ki, söz konusu âyet bütün asırlara mesaj vermekle beraber ahırzaman insanlarına daha özel mesajlar vermiştir ve vermektedir, zaten Kur’ân her asırda yeni iniyormuş gibidir ki, öyle olması lâzım, onu isbatı da, o asrın hamiyet ve gayret sahibi âlimlerine düşer.

Onun için Üstad Hazretleri bu âyetin işaretlerinden söz ederken şöyle söylemiştir:

“Bu dahi üç cümlesiyle bazı münasebât-ı maneviye ve muvafakat-ı mefhumîye cihetinde ve hem Risâle-i Nur’un mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine imanen bakar ve birinci cümlesiyle der ki, O bedbahtlar, bazı ehl-i imanın (imanları beraber olduğu halde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayatı dünyeviyeyi dine ve ahirete, yani elması tanıdığı ve bulunduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi sefahatî hayatı, dinî hissiyata muannidane tercih edip dinsizlikle iftihar ederler.”

Evet Üstad Hazretleri’nin belirttiği üzere dünya hayatının ahirete nispeti camın elmasa nispeti gibidir. Basit, her an kırılma ve parçalanmaya maruz cam parçaları, nasıl bi hemta bir elmasa kıyaslanabilir? Öyle de fani dünyada ebedî saadete kıyaslanamaz. Hele bir mü’minin bu felâkete düşmemesi lâzım, ancak ahir zamanın öyle bir hususiyeti var ki, bilerek camı tercih ettiriyor. Yine Üstad Hazretleri aynı âyeti bağlamında şöyle ifadelendiriyor: “Bu cümlelerin bu asra bakan bir hususiyeti var. Çünkü hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sâir asırlarda ehl-i dalâlet âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.”

Gerçekten de içinde yaşadığımız ahir zamanda, bırakalım ehl-i dalâleti, ehl-i hidayet dahi kendini dünyanın cazibesinden kurtaramadığına göre sebepleri neler olabilir ki?

Bazı sebepleri sıralayabiliriz:

1. O zaman ecnebi adetleri böylesine âlem-i İslâmı istilâ etmemiş, müstehcenlik sebebiyle nefisler akla galebe çalamamıştı. Bunun da felâketine dikkat çeken o muhterem Üstad “Âdât-ı ecânibin âlem-i İslâmı istilâsı hengâmında içtihad namıyla kasr-ı İslâmdan gedikler açmak bir selin istilâsında duvarları tamire başlamak gibidir, gark ve ihraka sebep olur” bu âdât-ı ecanip zamanı da, böyledir, zira kişi açık naslara uymazken içtihadta uyar mı?” diye ikaz ederek o bid’atların felâketlerine dikkat çekmiştir.
2. O zaman hayat böyle konfor değildi ve yine Üstad bir sosyalistle, kapitalisti kıyas ederek birinin sade çorba ile namaza mani olamayacağını, fakat öbürünün bir sürü israfat ve sefahatle namaza gidene engelleyeceğine dikkat çeker.

3. Diğer bir önemli mani de, “balık baştan kokar” kabilinden, müstebit idarelerin bilinçli bir şekilde Müslümanları bazı yasaklarla dinden uzaklaştırarak yozlaştırmasıdır. Ancak bu vadede daha çok söylenecek şeyler var, fakat biz “El ârif’u yekfihil işare” diyelim, yani gerisini okuyucuların ferasetine arz edelim.

Çâre nerede denirse: “Gaybî bir elde” ya da bir “vesilede” olup onlara yapışmadıkça bu illetten kurtulmak âdetâ imkânsızdır. İşte bu asırda o “gaybî el” ya da “vesile” bizi bütün engellere rağmen Kur’ân’la buluşturan, kâinat kitabını Kur’ân’a göre okuyup tefsir eden, dincilere din, fencilere fen dersi vererek meydan okuyan, Müslümanı fen bilenlerin komp- leksinden kurtararak, bilâkis fenlerin Allah’ın (cc) kanunları olduğunu isbat eden, böylece dünyadaki nasibimizi de unutmayıp bütün himmet ve gayretimizi, âyet-i kerimenin emirleri doğrultusunda ebedî hayatımızın kurtuluşuna yönelten bir Üstadımız ve kimsenin bir cümlesine bile itiraz edemediği Risale-i Nur Külliyyatımız vardır.

Risâle-i Nur’a talebe olan bir kimse gerçekten Kur’ân’a talebe olarak bütün komplekslerden kurtuluyor, isteyen okusun ve denesin! Ümit, saadet ve mutluluk nerde imiş görsün! Felâketler ve helâketler asrının kasırga ve tufanlarından kurtulmak isteyen, Nuh’un Gemisi misali Mehdi’nin gemisine binmesi elzemdir.

Üstad Hazretleri ikinci cümleyi de şöyle açıklıyor: “O bedbahtların dalâleti, muhabbet hayattan ve temerrütten neşet ettiği için kendi halleriyle durmuyorlar, tecâvüz ediyorlar. Bildikleri ve onunla ecdatları bağlı olan dine, adavetkârâne menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar.

Üstad Hazretleri’nin başka yerlerde ifade ettiği üzere, ahir zamanın önemli bir özelliği de, “Zındıka komiteleri”nin bulunması olup bu komitelerin; fertlerin hem imanlarını, hem ahlâklarını, hem ferdî hayatlarını hem “tehasşungâh” olan âile hayatlarını bozmak için yoğun çalışmalar içinde olmalarıdır.

Aynı âyette geçen “ve yebgunehâ iveca” ibâresiyle ilgili olarak da, Üstad şöyle diyor: “Ve üçüncü cümlesi olan ibare ile der ki, “onların dalâleti fenden felsefeden geldiği için acip bir gurur ve garip bir firavunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden İlâhî kanunların şûâlarını ve insan âleminde o hakâikin düsturlarını süflî hevesat ve müştehiyatlarına müsait görmediklerinden -haşa haşa!- eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar” işte bu âyet üç cümlesiyle manen bu asırda acip bir taife-i dâlleye tam bir tevafuk-u manevî ile, mana-i işârisiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi, tevâfuk-u cifrisiyle dahi başlarına parmak basıyor.” Daha onların gurur vesilesi yaptıkları fenni dahi mana-i harfî ile bilmediklerini isbat ederek suratlarına çarpıyor.

Görüldüğü gibi, İbrahim Sûresi’nin üçüncü âyeti her asra bakıp mesaj verdiği gibi, içinde bulunduğumuz ahirzamana da bakıp mesaj veriyor.

Bu asırda insanlara ahireti bıraktırap dünya hayatını tercih ettirecek çetin bir hususiyet olup bu çetinlikten Kur’ân’ın ahirzaman insanlarına dersi olan Risâle-i Nur ile çıkılabileceğine işaret ediyor ve insanları onun etrafında samimî ve hâlis olarak halkalanmaya dâvet ve teşvik ediyor.

Netice olarak; kim ne derse desin! Bu asırda Nurcular, bütün Belâm’lara rağmen, Firavun’un sarayında Hz. Musa gibidir ve mahşer sabahında da, Ashab’ın peşinden gelecek sancaklı nurânilerdir.

Rabbimiz bizlere de, Risâle-i Nur’un kıymetini bilerek böyle bir fitne ve zulmet asrında onun nurlu ikliminde yaşayan, dahası diğer insanların da, bu iklime veya limana girmesine vesile olmak üzere ona hizmet eden halis ve salih kullarından olma lütfunu lütfen bahş etsin inşaallah!